

Vương bà ngạc nhiên:

- Sao nương nương lại nói vậy? Lão gia giàu có nhất trong vùng, hiện làm quan, nương nương ở đây tiền của thiếu gì, kẻ hầu người hạ sung sướng, sao lại bực mình.

Kim Liên bảo:

- Bề ngoài nhìn thì thấy như vậy đó, nhưng chuyện vợ lớn vợ nhỏ làm sao tránh được, người ta thường bảo một cái bát mà hai cái thìa cũng còn khó nữa là, vì vậy vui làm sao được.

Vương bà nói:

- Nương nương dạy thế chứ nương nương là người thông minh, xử sự khéo léo, chuyện gì rồi cũng qua.

Nói thêm vài câu nữa, Vương bà đứng dậy nói:

- Thôi, để ngày mai tôi bảo lão Cửu tới đây xin tin tức nhé, bây giờ thì nương nương cho tôi về.

Kim Liên bảo:

- Ma ma ngồi chơi đã.

Vương bà đáp:

- Lão Cửu đang nóng lòng chờ tôi ở ngoài, nương nương cho tôi về, bữa khác tôi sẽ xin tới hầu lâu hơn.

Nói xong vài chào bước ra. Tới cổng, Vương bà cúi chào Đại An, Đại An bảo:

- Ma ma cứ về đi, gia gia về nhà, tôi sẽ nhắc cho.

Hà Cửu cũng nói:

- Ngày mai tôi sẽ tới, xin cậu bấm giùm cho.

Nói xong cùng Vương bà ra về.

Tối chiều, Tây Môn Khánh từ ngoại thành về, Đại An thưa chuyện Vương bà dẫn Hà Cửu tới nhờ cậy. Tây Môn Khánh xuống phòng Kim Liên, coi thiếp, rồi trở lên đại sảnh, sai Vương Kinh cất đi. Đoạn sai Kính Tế đưa thiếp mời thực khách dự bữa tiệc ngày mồng ba. Lại sai Cẩm Đồng đem ít quà và hai lạng bạc tới nhà Hàn Đạo Quốc nhờ đưa lại cho Thân Nhị Thư, dặn là Nhị Thư đừng buồn.

Cẩm Đồng đem bạc và quà tới, Vương thị mừng lắm, tươi cười tiếp nhận mà bảo:

- Nhị Thư không dám buồn giận gì đâu, người về thưa lại

với gia gia là Nhị Thư chỉ buồn vì đã lỡ xúc phạm tới Xuân Mai thư thư thôi.

Cẩm Đồng gật đầu quay về.

Tối hôm đó Nguyệt nương về nhà, vào trong chào Đại Cửu mẫu rồi trở ra lạy chào Tây Môn Khánh, rồi nói:

- Hạ Đại nhân nương nương thấy tôi đến thì mừng lắm. Hôm nay Hạ nương nương cũng mời một ít khách đàn bà tới chơi. Lại có thư của Hạ Đại nhân ở kinh gửi về nữa. Hạ Đại nhân cũng viết thư cho chàng, ngày mai gia nhân bên đó sẽ đem lại. Nghe đâu là mồng sáu mồng bảy này là cả nhà lên đường về kinh. Hạ nương nương cứ năn nỉ để tôi cho Bôn Tứ đưa gia đình bên đó tới kinh giùm. Hôm nay thằng con rể lớn của Bôn Tứ có ra lạy chào tôi. Nguyên là nó hầu tiệc, tôi thấy nó cứ thỉnh thoảng lăm lét nhìn tôi, nhưng tôi không nhận ra nó. Mãi sau Hạ nương nương bảo: "Người không lạy chào Tây Môn phu nhân hay sao", nó mới dám tới lạy chào tôi, tôi thưởng cho bốn tiền. Thằng đó mặt mũi coi cũng được đấy chứ. Hạ nương nương thấy vậy vui vẻ lắm.

Tây Môn Khánh nói:

- Thằng đó vậy mà có phúc, chứ như người khác, thì ai chứa được nó, bây giờ phần tôi tổ mà được chủ thương thì còn gì bằng nữa.

Nguyệt nương lườm chồng mà bảo:

- Có phải là chàng nói cạnh nói khoe tôi không dung nổi gia nhân vì tôi đã dám mắng a hoàn cung của chàng chứ gì? Vậy mà cũng đòi nói.

Tây Môn Khánh cười, nói sang chuyện khác:

- Để Bôn Tứ đưa gia đình Hạ Đại nhân về kinh thì cửa tiệm của tôi bỏ cho ai đây?

Nguyệt nương bảo:

- Thì tạm đóng cửa ít hôm không được sao.

Tây Môn Khánh bảo:

- Bây giờ mà đóng cửa thì cản trở việc buôn bán lắm, năm hết tết đến, người ta mua bán sắm sửa nhiều, nhất là tơ lụa vải vóc. Chuyện này để ngày mai tính.

Nguyệt nương vào phòng thay áo rồi sang phòng bên trò chuyện với chị dâu. Lát sau lớn nhỏ trong nhà lần lượt tới lạy chào.

Đêm đó Tây Môn Khánh đến với Tuyết Nga.

Hôm sau, Tây Môn Khánh ra nha môn làm việc sớm. Lát sau thì Hà Cửu tới, tìm gặp Đại An, đưa một lạng bạc để hỏi tin tức, Đại An bảo:

- Hôm qua gia gia về tới nhà là tôi nói giùm lão ngay, gia gia nhớ rồi, chắc sáng nay ra nha môn sẽ lo việc đó ngay. Bây giờ lão ra nha môn mà đợi tin, chắc chắn là em lão được thả ra.

Hà Cửu nghe xong mừng lắm, cáo từ để tới phủ Đề hình ngay.

Tây Môn Khánh tới nha môn, đăng đường xét xử vụ trộm cướp, hỏi qua Thập Hà rồi thả ngay ra, còn những tội nhân khác thì cho đánh hai chục bản vạ thị oai. Trong số đó có cả một vị hòa thượng trụ trì chùa Hoàng Hóa, vị này bị cáo là chứa chấp bọn trộm cướp.

Trong khi đó, bốn ca nữ được gọi tới là Ngô Ngân Nhi, Trịnh Ái Nguyệt, Hồng Tứ và Tề Hương cùng nhau vào lạy chào Nguyệt nương và Ngô Đại cửu mẫu. Nguyệt nương đãi trà. Các ca nữ đàn hát cho Nguyệt nương nghe.

Đang lúc đàn hát chuyện trò vui vẻ thì Tây Môn Khánh từ nha môn về nhà, vào thẳng thượng phòng. Bốn ca nữ vội buông nhạc khí, tươi cười lạy chào. Nguyệt nương hỏi chồng:

- Sao chàng về trễ vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hôm nay nhiều việc quá, phải giải quyết cho hết mới về được.

Thấy Kim Liên cũng có mặt bên hỏi:

- Hôm qua Vương ma ma tới nói giùm cho người em của Hà Cửu phải không? Sáng nay tôi đã thả người đó ra rồi, còn mấy tên khác thì đánh mỗi tên hai chục bản vạ, tạm giam lại để ngày mai làm văn thư giải lên phủ Đông Bình, trong số này lại có cả vị hòa thượng trụ trì chùa Hoàng Hóa nữa chứ.

Đoạn quay sang kể với mọi người:

- Hôm nay còn có một vụ thông gian giữa mẹ vợ và chàng rể. Thằng con rể khoảng hai mươi tuổi, tên là Tống Đắc Nguyên. Mẹ vợ chính của nó đã chết, ông bố vợ mới lấy một bà vợ kế còn trẻ là

Chu thị. Chừng hơn một năm sau thì bố vợ chết, Chu thị còn trẻ, không chịu nổi cảnh lạnh lùng đơn chiếc, mới thông gian với chàng rể. Sau vì có chuyện xích mích với đứa con gái, đứa con gái mới nói toạc ra, hàng xóm hay biết bèn cáo quan. Vụ này sáng nay tôi đã lấy cung xong rồi, ngày mai cũng cho giải lên phủ luôn. Người mẹ kế này đang có tang chồng, lại thông gian với chàng rể, chắc là không thoát khỏi hình phạt thất cổ.

Kim Liên nói:

- Tôi mà làm quan thì tôi cho gọi đứa con gái lên đánh cho no một trận rồi ghép vào tử tội luôn, vì chính nó đã gián tiếp tố cáo mẹ kế nó.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy đâu được, ai làm tội thì người đó phải chịu chứ, có tội là bị tố cáo chứ.

Nguyệt nương nói:

- Người trên không ra gì thì kẻ dưới nó mới không kính trọng. Chung quy chỉ tại người đàn bà có tà tâm, chứ nếu đàn hoàng đứng đắn thì đứa nào nói gì được.

Mấy ca nữ cười bảo:

- Đại nương dạy đúng lắm.

Nguyệt nương bảo a hoàn dọn cơm cho chồng ăn. Cơm vừa dọn ra thì ngoài cổng nghe tiếng người ngựa huyền nao, rồi gia nhân vào thưa:

- Đô giám lão gia tới.

Tây Môn Khánh vội để nguyên mũ mãng cán đai ra tiếp. Hai người lên đại sảnh thì lễ rồi phân ngôi chủ khách ngồi uống trà nói chuyện.

Tây Môn Khánh nói:

- Tôi đã thưa với Tống Ngự sử và đưa thiệp của đại nhân, Tống Ngự sử nhận thiệp rồi hứa là sẽ hết lòng. Như vậy chỉ ít ngày nữa là có tin mừng, tôi xin chia vui trước cùng đại nhân.

Kinh Đô giám vội đứng dậy vái tạ:

- Cảm tạ đại nhân phí tâm lo cho, ơn dẫn dắt này nguyện xin ghi khắc.

Tây Môn Khánh nói thêm:

Việc của Chu Tổng binh đại nhân, tôi cũng có thừa qua, Tổng Ngự sử tất có chú ý.

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng chiêng trống ngoài cổng rồi hai vị Thái giám Lưu, Tiết ngồi kiệu tới. Tây Môn Khánh nghênh tiếp lên đại sảnh mà thi lễ. Hai vị Thái giám mặc măng y, được Tây Môn Khánh mời ngồi chính giữa. Tiếp đó Chu Thủ bị tới, cùng mọi người ngồi nói chuyện. Kinh Đô giám nói với Chu Thủ bị:

- Tây Môn Đại nhân đây thực có lòng lắm, hôm qua Tổng Ngự sử dùng tiệc tại đây, đại nhân đã ca tụng tài đức Chu đại nhân, Tổng công lưu ý lắm.

Chu Thủ bị nghiêng mình cảm tạ Tây Môn Khánh hết lời.

Lát sau thì Trương Đoàn luyện, Hà Thiên hộ, Vương Tam, Phạm Thiên hộ, Ngô Đại cữu và Kiều Đại hộ cũng lần lượt tới.

Kiều Đại hộ đội mũ đeo đai, có bốn gia nhân theo hầu, bước lên đại sảnh thi lễ cùng mọi người rồi vái tạ Tây Môn Khánh bốn vái. Mọi người thấy vậy đều hỏi thăm và chúc mừng. Tây Môn Khánh nói:

- Thân gia văn sinh đây chẳng gì cũng là tai mắt tại địa phương này, nên vừa mới được on triều đình, thọ chức Nghĩa quan.

Chu Thủ bị nói:

- Nếu vậy thì chúng tôi phải có lễ mừng lệnh thân gia đây mới được.

Kiều Đại hộ nghiêng mình nói:

- Xin cảm tạ thịnh tình của liệt vị, nhưng quả là không dám làm rộn như vậy.

Qua vài tuần trà, Tây Môn Khánh rót rượu mời mọi người nhập tiệc. Khung cảnh đó thật là:

Bình phong cắm trước vây quanh,

Họa đường bảo ngoạn tranh giành khoe tươi.

Ngoài đàn hát, trong nói cười.

Cao lương mỹ vị đưa mời tiệc hoa.

Lúc tiệc rượu bắt đầu thì Vương Tam đã tự động kéo ghế ngồi ở cuối tiệc. Tây Môn Khánh bảo:

- Chư vị đây cũng là chỗ thân tình, ca nhi cứ lên ngồi trên này hầu tiệc chư vị cho tự nhiên.

Vương Tam bất đắc dĩ phải lên ngồi gần đầu tiệc.

Bữa tiệc bắt đầu trong vui vẻ. Đám nhạc công hòa tấu vài khúc, rồi bốn ca nữ ra trước tiệc lạy chào sau đó kẻ đàn tranh người đàn tỳ bà, kẻ thổi tiêu người gõ phách, cất giọng oanh ca hát. Lưu Thái giám hài lòng lắm, nghe khúc nào hay lại thưởng tiền.

Bữa tiệc kéo dài tới canh một mới vãn. Tây Môn Khánh tiễn khách xong, trở lại đại sảnh thưởng tiền đám nhạc công rồi cho về. Bốn ca nữ vào phòng Nguyệt nương đàn hát một lúc nữa. Nguyệt nương giữ Ngân Nhi lại, cho ba ca nữ kia về. Ba người ra phòng ngoài lạy chào Tây Môn Khánh. Tây Môn Khánh dặn Ái Nguyệt:

- Ngày mai người nhớ gọi cả Quế Thư tới cho vui.

Ái Nguyệt biết hôm nay có Vương Tam nên không gọi Quế Thư cùng đi, nghe Tây Môn Khánh dặn vậy thì cười đáp:

- Gọi thì gọi lúc nào chẳng được, nhưng ngày mai gia gia mời những vị nào vậy?

Tây Môn Khánh nói:

- Thì cũng toàn là chỗ thân bằng hoặc đồng liêu chứ có ai xa lạ đâu.

Ái Nguyệt bảo:

- Nếu có ông họ Ứng là tôi không tới đâu, tôi không thích gặp cái nhà ông họ Ứng kỳ quái đó.

Tây Môn Khánh nói dối:

- Ngày mai không có Ứng nhị gia đâu.

Ái Nguyệt nói:

- Vậy thì tốt, chứ có ông ta thì nhất định tôi không đến.

Nói xong, ba người lạy chào rồi lên kiệu về. Tây Môn Khánh sai gia nhân dọn dẹp rồi xuống phòng Bình Nhi, ngủ đêm với Như Ý.

Hôm sau, Tây Môn Khánh ra nha môn làm văn thư giải đám trộm cướp và đôi gian dâm mẹ vợ chàng rể lên phủ Đông

Bình, rói về nhà, bày tiệc, khoản đãi Ngô Đạo quan, Ngô nhị cứu, Hoa Đại cứu, Trâm di phu, Hàn di phu, Nhiệm Y quan, Ôn tú tài, Ứng Bá Tước và đám bạn, Lý Tam Hoàng Tứ, Bôn Tứ và các quản lý khác. Tiệc gồm hai chục bàn. Ba ca nữ là Quế Thu, Ngân Nhi và Ái Nguyệt chuốc rượu, ba ca công Lý Minh, Ngô Huệ và Trịnh Phụng đàn hát trước tiệc.

Bữa tiệc đang vui thì Bình An vào thưa:

- Vân nhị thúc mới được tập chức, đem lễ vật tới bái kiến.

Tây Môn Khánh vội bảo:

- Mời vào.

Mọi người nhìn ra, thấy Vân Lý Thủ mặc triều phục, đội mũ miện, đeo kim đai bước vào, theo sau là gia nhân đem lễ vật. Vân Lý Thủ đưa thiệp lên, Tây Môn Khánh cầm xem thấy viết "Vân sinh là Vân Lý Thủ mới được tập chức Tả vệ Chỉ huy tại huyện Thanh Hà tỉnh Sơn Đông, xin cúi lạy và kính dâng lễ vật gồm một con hải ngư, một bao gạo trắng, bốn cặp vịt quay..." Xem xong, Tây Môn Khánh sai gia nhân thâu nhận rồi cảm tạ Vân Lý Thủ. Họ Vân nói:

- Hôm qua tại hạ mới về nhà nên hôm nay vội tới bái kiến lão gia ngay. Tại hạ chịu ơn nặng của lão gia, mấy món lễ này chỉ là tỏ ý tri ân mà thôi.

Nói xong lần lượt thi lễ cùng mọi người trong tiệc. Tây Môn Khánh thấy Vân Lý Thủ bây giờ đã làm quan nên đối đãi kính trọng khác trước, mời ngồi cùng một bàn với Ngô nhị cứu. Ca nữ tới chuốc rượu, Tây Môn Khánh hỏi thăm chuyện nhà, Vân Lý Thủ đáp:

- Từ lão gia ở bộ Binh thương tiên huynh tôi đang tại chức mà từ trần, nên chức tước tổ tiên được trao cho tôi, hiện tôi còn nhận chức Kiểm thư.

Tây Môn Khánh vui lắm nói:

- Xin thành thật chia mừng, sẽ tới chúc mừng sau.

Nói xong tự tay rót mừng Vân Lý Thủ một chung rượu lớn. Mọi người trong tiệc, mỗi người cũng mừng Vân Lý Thủ một chung. Tây Môn Khánh lại sai ca nữ tới chuốc rượu, khiến họ Vân say mềm.

Bá Tước thì đứng lên ngồi xuống, trò chuyện với người này, đùa cợt với người kia, đặc biệt là trêu chọc hai ca nữ Quế Thu và Ái Nguyệt không ngừng.

Bữa tiệc diễn ra trong vui vẻ ồn ào, mãi tới canh hai mới vãn. Tây Môn Khánh tiễn khách rồi thưởng tiền ba ca nữ và cho về, sau đó vào nghỉ tại thượng phòng với Nguyệt nương.

Hôm sau, Tây Môn Khánh thức dậy rất muộn, đang ngồi ăn cháo lót lòng tại thượng phòng, định là sẽ tới chúc mừng Vân Lý Thủ thì Đại An vào thưa:

- Bôn Tứ đang chờ, thỉnh gia gia ra thưa chuyện.

Tây Môn Khánh biết là việc đưa gia đình Hạ Chỉ huy về kinh, bèn bước ra đại sảnh. Bôn Tứ lạy chào, đưa thư của Hạ Chỉ huy lên rồi nói:

- Hạ lão gia muốn sai tiểu nhân đưa gia quyến về kinh, tiểu nhân tới bẩm xem lão gia có cho đi hay không.

Tây Môn Khánh mở thư xem, thấy Hạ Chỉ huy bày tỏ lòng nhớ bạn, lại cảm tạ về việc trông nom săn sóc gia đình giúp, và nhờ cho Bôn Tứ đưa giùm gia quyến về kinh. Tây Môn Khánh xem xong bảo:

- Hạ Đại nhân đã nhờ người, chẳng lẽ lại không đi, vậy định bao giờ lên đường?

Bôn Tứ đáp:

- Sáng sớm hôm nay gia nhân bên Hạ lão gia có tới nói là mồng sáu thì khởi hành. Phen này tôi đi cũng phải mất nửa tháng.

Nói xong đưa chìa khóa tiệm tơ lụa ở đường Sư Tử lên cho chủ. Tây Môn Khánh bảo:

- Để ta nhờ Ngô Nhị cứu tới thay thế người vậy.

Bôn Tứ lạy chào rồi về nhà sửa soạn hành lý. Tây Môn Khánh cũng mặc áo đội mũ tới nhà Vân Chỉ huy.

Tây Môn Khánh đi rồi thì Ngô Đại cứu mẫu cũng cáo từ. Nguyệt nương sai soạn ba cái quả, chất đầy thức ăn bánh trái và hoa quả để biếu Đại cứu mẫu, rồi thân tiễn ra cổng để Đại cứu mẫu lên kiệu về nhà.

Bỗng nghe tiếng khóc, thì ra Họa Đồng đang nép vào cổng sau mà khóc, Bình An đang dỗ, nhưng càng dỗ, Họa Đồng lại càng khóc to hơn, Bình An vừa đánh Hoa Đồng, nhưng thấy

Nguyệt nương tiên Ngô Đại cữu mẫu ra nên vội đỡ dành. Nguyệt nương tiên Đại cữu mẫu lên kiệu xong quay lại hỏi Bình An:

- Mày làm gì mà nó khóc vậy? Mày lại bắt nạt nó phải không?

Bình An thưa:

- Ôn tiên sinh bên kia cho gọi nó mà nó không sang, lại còn mắng tôi nữa.

Nguyệt nương hỏi Họa Đồng:

- Thằng kia, Ôn tiên sinh cho gọi, sao mày không sang, còn đứng đó khóc hay sao?

Họa Đồng nói:

- Không việc gì đến nó, tôi sang hay không kệ tôi, tại sao nó lại đánh tôi?

Nguyệt nương hỏi:

- Tao hỏi mày là tại sao mày không sang?

Họa Đồng im lặng. Kim Liên đứng sau Nguyệt nương thấy vậy bèn mắng:

- Thằng chết tiệt này, Đại nương hỏi sao mày không đáp?

Bình An bèn xông tới tát Họa Đồng một cái, Họa Đồng lại càng khóc to hơn. Nguyệt nương mắng Bình An:

- Thằng khốn, sao mày lại đánh nó? Mày bảo nó nói đi, tại sao Ôn tiên sinh cho gọi mà không chịu sang?

Đúng lúc đó thì Đại An cưỡi ngựa từ ngoài vào. Nguyệt nương hỏi:

- Gia gia về phải không?

Đại An xuống ngựa thưa:

- Vân Chỉ huy đang giữ gia gia ở lại uống rượu, gia gia sai tôi về lấy khăn áo.

Rồi thấy Họa Đồng đứng khóc bèn hỏi:

- Sao thế này?

Bình An đáp:

- Ôn tiên sinh bên kia cho gọi nó, nhưng nó không chịu sang.

Đại An bảo

- Em ơi, Ôn tiên sinh cho gọi mày, tiên sinh chẳng gì cũng có tên là Ôn Nam Phong, ngày thường mày vẫn hầu hạ tiên sinh, sao hôm nay lại không chịu sang, ở đây trở chứng vậy?

Nguyệt nương bảo Đại An:

- Thằng khốn nói cái gì Ôn Nam Phong vậy? Ôn Nam Phong là cái gì?

Đại An đáp:

- Xin Đại nương cứ hỏi nó tất rõ.

Kim Liên vội kéo Họa Đồng lại hỏi:

- Này thằng kia, mày nói thật đi. Ôn tiên sinh gọi mày sang làm gì vậy? Mày không chịu nói thật, tao thưa Đại nương danh mày cho mà xem.

Họa Đồng nghe vậy cuống lên, bèn kể hết chuyện Ôn Tú tài sai sang để dọn dẹp nhà sau, lấy chỗ vui chơi trăng gió với hạng bán phần buôn hương. Có gì kể ra hết cả. Nguyệt nương nghe vậy thì đỏ mặt hổ thẹn, bèn quát:

- Thôi, thằng khốn im đi, mày không nể mặt tao hay sao.

Đoạn quay sang trách Kim Liên:

- Chuyện đó mà Ngũ muội cũng gan hỏi nó làm gì, lại còn lẳng tai nghe nó nói nữa.

Nói xong lại than:

- Thật không ngờ con người như Ôn Tiên sinh lại có thể làm những chuyện đó.

Kim Liên nói:

- Chắc là ở bên đó một mình buồn, nên mới dám làm vậy chứ.

Ngọc Lâu nói:

- Nghe nói là có vợ rồi, sao lại làm chuyện đồi bại vậy.

Kim Liên nói:

- Từ khi Ôn Tú tài tới nhà này làm việc thì tôi chưa thấy mặt mũi vợ con ông ta ra sao.

Bình An nói xen vào:

- Làm sao mà nương nương thấy được, từ khi bà ta tới nhà trước mặt đây thì suốt ngày cửa ngoài thấy khóa, cả nửa năm nay, tôi chỉ thấy mặt bà ta có một lần, là lần bà ta về thăm mẹ, nhưng chưa tới đã thấy trở về rồi, còn chẳng bao giờ thấy bà ta ra gần cổng.

Kim Liên bảo:

- Bà vợ này chắc cũng dần lẩm nên mới suốt ngày giam mình trong nhà như ở tù vậy, người thế thì giữ chồng sao nổi.

Bàn tán vài câu rồi Nguyệt nương dẫn đám tiểu thiếp vào.

Tối hôm đó, Tây Môn Khánh về nhà, vào thượng phòng thay mũ áo.

Nguyệt nương hỏi:

- Vân Quản lý giữ chàng ở lại uống rượu phải không?

Tây Môn Khánh gật đầu đáp:

- Thấy tôi đến thì Vân Chỉ huy mừng lắm, cứ giữ lại ăn uống. Nay mai Kinh Đô giám thăng chức thì Vân Chỉ huy thay thế đấy. Mình phải soạn hai lễ để mừng Kiều thân gia và Vân Chỉ huy mới được. Các quan ở đây đang định là phải có văn chúc mừng nữa. Để bảo Ôn tiên sinh soạn hai bài văn mới được.

Nguyệt nương bảo:

- Còn nói tới cái ông Ôn tiên sinh làm gì nữa, con người như thế mà hóa ra bậy bạ, bày trò trăng gió ngay trong nhà khiến người ngoài cũng biết.

Tây Môn Khánh giạt mình hỏi:

- Sao lại có chuyện đó?

Nguyệt nương đáp:

- Chàng đừng có hỏi tôi, cứ hỏi gia nhân của chàng tất rõ.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Gia nhân nhưng mà đứa nào mới được chứ?

Kim Liên đứng cạnh đáp:

- Thì cứ hỏi thằng Họa Đồng, chính nó đã nói với Đại nương đấy.

Tây Môn Khánh vẫn còn nửa tin nửa ngờ, bèn quay lại bảo Đại An:

- Người ra gọi nó vào đây cho ta hỏi.

Đại An ra gọi. Họa Đồng vào thượng phòng lạy chào rồi quỳ xuống chờ đợi. Tây Môn Khánh quát:

- Mà phải nói thật, Ôn tiên sinh làm gì bên đó? Mà không nói thật, tao kẹp tay chân mày.

Họa Đồng hoảng lên vội thưa:

- Bẩm gia gia, lần trước Ôn tiên sinh gọi tôi sang, đổ rượu cho tôi say rồi bắt tôi làm chuyện bậy bạ, nên hôm nay tiên

sinh cho gọi, tôi không dám sang nữa. Tiên sinh lại sai Bình An gọi tôi, tôi không chịu sang, Bình An chẳng hiểu gì, xông lại đánh tôi, khiến Đại nương bắt gặp. Thường ngày tiên sinh hay hỏi tôi về những chuyện trong các phòng của các nương nương bên này, nhưng tôi không bao giờ dám nói. Hôm qua trong nhà có tiệc, tiên sinh lại xúi tôi ăn cắp những bát đĩa quý bằng vàng bạc để đưa cho tiên sinh. Hôm lâu rồi, tiên sinh lấy hồ sơ của gia gia đem cho Nghê tiên sinh coi, Nghê tiên sinh lại đem cho Hạ lão gia coi, sau đó Ôn tiên sinh lại dặn tôi là không được nói với ai hết.

Tây Môn Khánh chợt hiểu tại sao Hạ Chỉ huy lại biết chuyện mật vụ về thăng thưởng, khiến Địch Quản gia trách cứ, bèn dùng dùng nỗi giận bảo:

- Thật đúng như người ta thường nói, biết người biết mặt, không biết được lòng là vậy. Ta tin dùng cất nhắc nó, vậy mà nó hành động chó má như thế bao giờ không, ta còn dùng làm gì nữa.

Nói xong cho Họa Đồng đứng dậy mà dặn:

- Từ nay ta cấm mày không được qua bên đó nữa.

Họa Đồng mừng quýnh, vội lạy tạ rồi lui ra ngoài. Tây Môn Khánh nói với Nguyệt nương:

- Thảo nào Địch thân gia bảo tôi là không giữ mật những tin tức trong triều. Tôi vẫn không biết ai đã tiết lộ những điều đó, thì ra tên họ Ôn khốn kiếp này làm bậy. Thứ chó má đó nuôi trong nhà làm gì nữa.

Nguyệt nương nói:

- Mình không có con trai lớn đi học để giúp đỡ nên mới phải mượn hấn về viết thiếp, lo việc giấy tờ, nhờ đầu hấn lại dám làm yêu làm quỷ như vậy.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thôi, không cần nói nhiều, ngày mai tống cổ hấn đi là xong.

Đoạn cho gọi Bình An vào dặn:

- Người sang bên đó, thưa với Ôn tiên sinh là gia gia tôi cần nhà để chứa hàng, tiên sinh nên tìm nhà khác mà ở. Nếu hấn có sang đây xin gặp thì nói là ta không có nhà.

Bình An vâng lời bước ra. Tây Môn Khánh bảo Nguyệt nương:

Sáng nay Bốn Tứ tới thưa với tôi là mồng sáu thì khởi hành, đũa gia quyến Hạ Đại nhân về kinh. Tôi nghĩ là năm hết tết đến, không thể đóng cửa hàng, nên định nhờ Ngô Nhị cữu tới trông coi cửa hiệu giùm ít ngày, nằng nghĩ thế nào?

Nguyệt nương đáp:

- Tôi chẳng nghĩ thế nào cả, chàng tính sao thì làm vậy, tôi nói ra lại mang tiếng nọ kia, người ta lại bảo là tôi lo giúp đỡ cho em tôi.

Tây Môn Khánh cho gọi Kỳ Đồng vào bảo:

- Đi mời Nhị cữu người lại đây.

Kỳ Đồng vâng lời đi ngay. Lát sau Ngô Nhị cữu tới. Tây Môn Khánh mời lên đại sảnh uống rượu nói chuyện, rồi đưa chìa khóa cho Nhị cữu, bảo hôm sau ra mở cửa tiệm tơ lụa ở đường Sư tử để bán hàng.

Về phần Ôn Tú tài, thấy Họa Đồng không chịu tới thì hơi chột dạ, cả đêm không ngủ yên. Sáng hôm sau, thấy Bình An sang nói:

- Lão gia tôi nói là cần nhà để chứa hàng, xin tiên sinh cảm phiền tìm nhà khác mà ở.

Ôn tú tài nghe xong biến sắc, biết là Họa Đồng đã tiết lộ mọi chuyện, vội khấn áo chỉnh tề, định sang gặp Tây Môn Khánh. Bình An thấy vậy nói:

- Gia gia tôi ra nha môn làm việc rồi.

Nói xong cáo từ.

Tối trưa, Ôn Tú tài lại khấn áo chỉnh tề sang gặp Tây Môn Khánh, nhưng mới tới cổng thì bị Cầm Đồng chặn lại. Ôn Tú tài đưa cho Cầm Đồng ít tiền, nhờ cho vào, nhưng Cầm Đồng không dám nhận, nói:

- Gia gia tôi làm việc mệt nhọc, mới ở nha môn về, đang nghỉ ngơi, tôi không dám vào bắm.

Ôn tú tài biết là không còn hy vọng gì nữa, bèn tới bàn định với Nghê tú tài, rồi đem gia quyến về nơi ở cũ. Thật là:

Tây giang dâng nước mênh mông,

Cũng không rửa sạch thẹn thùng hôm nay.

HỎI 78

THÊM CỦA LẠ

Khi Ôn Tú tài hổ thẹn dọn nhà về nơi ở cũ thì Tây Môn Khánh cho sửa sang thư phòng của Ôn Tú tài làm thêm nơi tiếp khách.

Một hôm Thượng Cử nhân tới chào Tây Môn Khánh để lên đường tới kinh dự kỳ thi hội. Tây Môn Khánh nhân đó nói:

- Hai thân thích của tôi là Kiều Đại hộ và Văn Lý Thử, người thì được chức hàm, người thì được kế tập quan chức của tổ tiên, các quan ở đây muốn có hai áng văn chúc mừng, phiền tiên sinh múa bút viết giùm, sẽ lễ hậu để tạ ơn, chẳng hay tiên sinh nghĩ sao?

Thượng Cử nhân cười:

- Lão gia nói gì tới lễ với ơn, có điều văn sinh bận rộn, hiện văn sinh có người bạn đồng song họ Nhiếp, tài học hơn văn sinh rất nhiều, để văn sinh nói với ông ta viết văn chúc mừng hầu lão gia.

Tây Môn Khánh hết lời cảm tạ. Sau vài tuần trà, Thượng Cử nhân ra về. Tiễn khách xong, Tây Môn Khánh sai lấy ít lụa và năm tiền, sai Cầm Đồng đem tới nhà Thượng Cử nhân gọi là tiền giấy bút.

Hai hôm sau thì Thượng Cử nhân nhờ người viết xong, hai áng văn chúc mừng được viết trên lụa, văn chương bóng bẩy, nét chữ như rồng bay phượng múa, Tây Môn Khánh cho treo trên tường thư phòng mà ngắm, trong lòng vui vẻ lắm.

Lát sau Bá Tước tới hỏi thăm: